

Nr 236

Av herr Gansmoe m. fl., om befrielse från dansundervisning i skolorna.

Under senare år har det blivit allt vanligare att våra skolor och läroanstalter under lektionsämnet »lek, gymnastik och idrott» inrymmer även undervisning i dans.

Det är av utomordentlig betydelse att våra barn och ungdomar som motvikt till det stillasittande skolarbetet även får ha lek, gymnastik och idrott under ordnade och skolmässiga former. Men för flera tiotusental föräldrar i vårt land är det ett stort bekymmer att deras barn skall närvara vid den i samband med gymnastiken ibland förekommande dansundervisningen.

Tisdagen den 19 mars 1957 besvarade dåvarande chefen för ecklesiastikdepartementet statsrådet Persson en av herr Swedberg ställd fråga om den i vissa skolor förekommande och mycket omstridda undervisningen i dans. Statsrådet svarade då: »I vissa skolor få barnen under gymnastiklektionerna lära sig de vanligaste dansstegen och några danslekar. Denna undervisning har, efter vad jag inhämtat, allmänt uppskattats av barnen och även av föräldrarna. Självklart får ingen tvingas att delta i dessa övningar, vilket mig veterligt icke heller har skett. Jag anser mig icke ha anledning att ifrågasätta någon ändring i skolstyrelsernas frihet att bestämma i fråga om den form av dansundervisning, som det här gäller.»

När det gäller uppskattningen av skolans dansundervisning visar verkligheten att den inte är »allmänt uppskattad» av alla barn och alla föräldrar. Stora grupper av vårt folk är, av religiösa och andra skäl, bestämt emot undervisning i dans.

Här är icke fråga om vad man brukar kalla ringlekar, rytmisk gymnastik och andra för kroppen avspännande övningar, utan närmast undervisning i dans, som ger anledning till samvetsnöd hos många föräldrar och deras skolpliktiga barn.

För dessa föräldrar är detta förhållande en samvetsfråga av mycket stor angelägenhetsgrad, och de skulle med tillfredsställelse och glädje hälsa en ändring härutinnan. Barnen tvingas många gånger till ett ställningstagande till vilket de ibland inte är mogna, och genom den mellanställning de på detta sätt får är det svårt för dem att veta om de i skolan bör lyda lärare eller föräldrar, när det gäller här nämnda och liknande frågor.

För lärarna är det också av stort värde att de i detta fall vet vad de har rätt att göra. I många fall har det hänt att barn, vilkas föräldrar önskat

att de icke skall deltaga i dansundervisningen, fått stå liksom utpekade utefter ribbstolarna i gymnastiksalen under tiden de andra skolkamraterna dansat.

Detta förhållande är icke i överensstämmelse med vad vi här i Sverige menar med åsikts- och religionsfrihet. Önskvärt vore att elever, vilkas målsmän önskar att deras barn icke deltaga i dylik undervisning och som där-om gör framställning, finge avsluta sin gymnastiklektion när dansundervisningen börjar och beredes annan sysselsättning som icke sårar eller tvingar barnens eller deras föräldrars samvete.

På grund härav hemställes,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t ville göra framställning om att skolöverstyrelsen utfärdar direktiv i syfte att de barn vilkas föräldrar så önskar befrias från att närvara vid dansundervisning.

Stockholm den 27 januari 1959

Ove Gansmoe

Märta Boman

Birgitta Sjöqvist

Eric Nelander

Ernst V. Staxäng

Evert Svensson